

СВЕТИ МИНА, ВИКТОР И ВИКЕНТИЈ

Пишува: аџика Живанка ФИЛИПОВСКА

Само страдалниците ги знаат своите маки. О, да беа точно измерени нивните маки, и заедно со нив да ги беа ставиле на терезија раните и страдањата нивни, тие навистина не би можеле да се измерат, зашто би биле потешки од морскиот песок!

Од земниот живот предвреме отстранети, сакајќи или несакајќи да заминат од него, заради човечката злоба и лукавост - осудувани, во вечността овенчани и вечно прославувани, Христовите страдалници победија преку непорочни подвизи. Беа осудени и мачени затоа што поверуваа во Вистината и не ја сакаа неправдата. Но, оној "кој достигнува совршенство во кратко време, тој живее долго; зашто неговата душа Му била угодна на Господ, затоа и побрзал да го спаси од безбожноста околу него. А луѓето го видоа тоа, и не го разбраа, дури и не помислија за тоа, дека Бог има благодет и милост за Своите свети и промисла - за Своите избра-

СВ. ВЕЛИКОМАЧЕНИК МИНА

во времето кога во Рим царувале незнајбожните цареви Диоклецијан и Максимијан. Тие издаде наредба по сите земји: да бидат мачени и убиени сите христијани, кои не им се поклопуваат на идолите. Свети Мина не можел да го гледа жртво-

глас, му одговорил: "Јас сум слуга на Исус Христос, Царот на небото и на земјата... Татковина ми е Египет, името ми е Мина, бев офицер, но гледајќи го идолопоклонството, се откажав од вашите почести. Сега дојдов пред сите да Го објавам

Кнезот на градот го прашал Мина кој е и што е. Светителот храбро, на цел глас, му одговорил: "Јас сум слуга на Исус Христос, Царот на небото и на земјата... Татковина ми е Египет, името ми е Мина, бев офицер, но гледајќи го идолопоклонството, се откажав од вашите почести. Сега дојдов пред сите да Го објавам Христос, мојот вистински Бог, та и Он да ме објави како Свој слуга во царството небесно...".

Свети Виктор и Свети маченичка Стефанида настрадале заради љубовта и верата во Христа, на 24 ноември по нов календар, во градот Дамаск.

ХРИСТОВИТЕ СТРАД ЖИВЕАТ ЗАШТО ГО ПОЗ

ници". (Мудр. Сол. 4, 13-15)

Меѓу Божјите избраници спаѓаат Христовите страдалници Мина, Виктор и Викентиј. Бог им подари храброст, мудрост и трпеливост да издржат до крај, а тие во срцата свои почувствуваа дека "бесмртноста е во роднинство со мудроста" и не се откажаа од Бога.

Свети Великомаченик Мина е по потекло Египќанин, а по професија војник. Според верата, пак, христијанин. Бил војник во Котуан - древен град во Фригија (Мала Азија). Живеел

принесувањето на идолите, па ги напуштил војската, градот и луѓето и заминал во пушта планина. Тој сакал да Му служи на Единиот Вистински Бог и затоа повеќе сакал да живее со дивите сверови, отколку со незнајбожните луѓе. Кога во Котуан се одржувало паганско празнување, тој дошол во градот и пред сите ја објавил верата во Христа и го изобличил незнајбоштвото. Тогаш кнезот на градот го прашал Мина кој е и што е.

Светителот храбро, на цел

Христос, мојот вистински Бог, та и Он да ме објави како Свој слуга во царството небесно... Дојдов овде да го изобличам вашето слепило и да ви го проповедам Единиот Вистински Бог, Кој со зборот Свој го создаде небото и земјата и промислата за целата Вселена".

Кнезот наредил Мина да биде изложен на големи маки. Го камшикувале, го гореле со свеќи, го стружеле со железни четки, го расфрлиле по земјата разновидни железни клинци и по нив го влечеле врзаното тело

на Свети Мина. И покрај таквите мачења, неговите зборови упатени кон кнезот, биле: "Од мојот Бог нема да се откажам, на боговите ваши жртва нема да им принесам, ниту своите колена ќе ги приклучам пред бездушните идоли".

Кнезот му изрекол смртна пресуда: "Злобниот војник Мина, кој паднал во христијанско незнајбоштво, а не сакаше да ја послуша царската наредба да им принесе жртва на боговите, наредуваме да се исече со меч и телото негово да биде запалено во оган пред сите".

Војниците го одвеле Мина надвор од градот, му ја отсекле главата, запалиле голем оган и го фрлиле во него телото на светителот. Некои христијани собрале дел од моштите на Светителот и чесно ги погребале. Подоцна неговите мошти биле пренесени и погребани во Александрија (познат град основан од Александар Македонски), а над нив била изградена црква. Големiot Чудотворец Свети Мина го завршил земниот живот околу 304 година.

Светите маченици Виктор и Стефанида. Во времето на римскиот цар Антонин (познат под името Марко Аврелије Филозоф, кој царувал од 161 до 180 г.), во војската служел храбар војник, роден во Италија, по име Виктор. Преку војводата бил известен за царската наредба, христијаните да принесуваат жртви на идолите. Свети Виктор му одговорил на војводата: "Таа безбожна наредба

**СВ. МАЧЕНИК ВИКТОР,
СВ. ВЕЛИКОМАЧЕНИК МИНА И
СВ. МАЧЕНИК ВИКЕНТИЈ
(ОД ЛЕВО НА ДЕСНО)**

го фрлиле во вжарена печка (во која минал три дена жив и неповреден), му ја одрале кожата, му ги изболе очите, му дале смртоносен отров, го фрлиле во вжештено масло, го обесиле на дрво и телото му го палеле со свеќи, го обесиле со главата надолу и го оставиле

жртва на лажните богови. Тогаш тој наредил врвовите на двете тамошни палми да се свиткаат до земја. За нив да ја врзат Стефанида, да биде растргната. Едната нејзина нога ја врзале за врвот на едната свиткана палма, а другата нога за врвот на другата палма, па

на 24 ноември по нов календар, во градот Дамаск.

На истиот датум се слави и **Свети маченик Викентиј**, гакоп, по потекло од Шпанија, ученик на Валериј, епископ во Сарагоса. Незнајбожниот цар Диоклецијан го испратил во Шпанија злобниот судија Датијан, немилосрдно да ги убива сите христијани. Датијан бил по потекло Грк, голем гонител и мачител на христијаните. Тој пристигнал во градот Валенсија, каде што многу христијани ја пролеале својата крв, зашто ги растргнувал како волк овците Христови. Наредил овде да бидат доведени Валериј и Викентиј. Војниците на Датијан брзо јавале на своите коњи, а светителите кои биле врзани за коњите, ги влечеле по патот како дрвени трупци. Ги фрлиле во темен затвор без храна и вода. Кога биле изведени на суд, Викентиј го избличил безумието на злобниот Датијан кој војувал со Бога, со својот Творец, а честа која Му припаѓа на Бога, им ја оддавал на ѓаволите.

"Јас сум слуга на мојот Господ Исус Христос, подготвен сум да претрпам сè за Неговото име", се незаборавните зборови на Св. Викентиј. Во 304 година светителот бил подложен на разни најголеми мачења, распнат на крст и на крајот положен и испечен на вжештена железна решетка, под која запалиле голем оган. Св. Викентиј го завршил својот подвиг на мачеништво и го предал својот дух во рацете на Господа. Осветољубивиот Датијан наредил неговото тело да биде фрлено во поле, за да го изедат ѕверови и птици. Но, птиците - грабливки не можеле да го изедат неговото тело, затоа што го чувал необичен стражар - гавран. Поради тоа, го фрлиле во морето, но телото било исфрлено на брегот, а христијаните го зеле и го погребале. Неговите мошти почиваат во Рим, во црквата посветена на неговото име.

Христовите страдалници останала засекогаш да живеат. А што остана од царевите идолопоклоници? Нивната привремена слава помина. Нивните срца - претворени во рацел и земен прав, а нивниот живот - попрезрен и од калта, зашто не Го познаа својот Создател.

Со благослов на Неговото Високо Преосвештенство Митрополит г. Горазд

АЛНИЦИ ЗАСЕКОГАШ НАА СВОЈОТ СОЗДАТЕЛ

на смртниот цар, нема да ја послушам, ниту ќе ја извршам неговата волја, зашто имам Бесмртен Цар и Спасител мој, Исус Христос, Неговото царство е бесконечно, и оние кои ја исполнуваат волјата Негова ќе добијат вечен живот; а вашиот смртен цар и неговото царство се привремени, и оние кои ја исполнуваат безбожната волја негова, ќе погинат засекогаш... Јас сум војник, не на вашиот земен цар, туку на Небесниот".

Следувале мачења: прстите му ги извадиле од зглобовите,

да виси три дена. Четвртиот ден дошле војниците да го видат и го нашле жив. Очевидец на мачењето на Св. Виктор била младата петнаесетгодишна жена по име Стефанида, сопруга на еден од војниците. Таа, гледајќи ги страдањата на светителот, гласно го величала со зборовите: "Надежта своја си ја положил на Бога, како Давид синот Есеев".

Војводата ѝ наредил да им принесе жртва на нивните т.н. богови. Таа одговорила дека е христијанка и нема да принесе

ги отпуштиле палмите. А палмите, враќајќи се во својата првобитна положба, ја расчережиле маченичката Св. Стефанида на два дела. Нејзината света душа излетала како златна птица од нечистата искината мрежа и си заминала во своето гнездо на небото, кај Бога, за да ја овенча со вечен венец на славата. Потоа војводата наредил Свети Виктор со секира да биде пресечен. Свети Виктор и Свети маченичка Стефанида настрадале заради љубовта и верата во Христа,